

Des de MolletambCuba ens oposem a la moció que es presenta en aquest Ple, ja que considerem que és una intromissió en els afers interns de Cuba. País que no representa cap perill per a l'estabilitat de cap dels països veïns, ni per a cap país del món (més aviat el contrari), i que la seva organització política interna està regulada per una Constitució i un Ordenament jurídic avalat per la pràctica unanimitat dels seus ciutadans.

En relació amb la mort del pres cubà Orlando Zapata Tamayo després d'una prolongada vaga de fam i la campanya mediàtica desencadenada, MolletambCuba manifestem que:

1. Lamentem sincerament la mort del pres cubà i el dolor que això ha portat a la seva família.

2. Malgrat tots els maquillatges, es tracta d'un pres comú que va iniciar la seva activitat delictiva el 1988. Processat pels delictes de "violació de domicili" (1993), "lesions menys greus" (2000), "estafa" (2000), "lesions i tinença d'arma blanca" (2000: ferides i fractura lineal de crani al ciutadà Leonardo Simó, amb l'ús d'un matxet), "alteració de l'ordre" i "desordres públics" (2002), entre altres causes en res vinculades a la política, va ser alliberat sota fiança el 9 de març del 2003 i va tornar a delinquir el 20 del mateix mes. Donats els seus antecedents i condició penal, va ser condemnat aquesta vegada a 3 anys de presó, però la sentència inicial es va ampliar de forma considerable en els anys següents per la seva conducta agressiva a la presó. Darrerament Zapata Tamayo va adoptar el perfil "polític" quan ja la seva biografia penal era extensa. La vaga de fam la inicià per unes impossibles demandes (televisió, cuina i telèfon personals a la cel·la).

3. Considerem que aquest luctuós succés ha estat utilitzat per argumentar una nova campanya contra Cuba basada fonamentalment en què a Orlando Zapata el Govern cubà l'ha deixat morir, fins i tot l'ha portat a la mort. Arguments falsos.

4. La vaga de fam voluntària la inicia el 18 de desembre de 2009 i rebutja expressament l'assistència mèdica. Mor el 23 de febrer de 2010 a causa de pneumònia bacteriana bilateral i fracàs multiorgànic, molt sovint mortals i sens dubte condicionats pel prolongat dejuni.

5. L'esmentat pres cubà va ser traslladat inicialment al Lloc Mèdic del penal i posteriorment, a l'Hospital Provincial de Camagüey i l'hospital Nacional de Reclusos de l'Havana, on se li van realitzar estudis clínics i se li va prestar assistència mèdica, inclosa teràpia intermèdia, medicació intravenosa i alimentació voluntària per via parenteral i enteral. Finalment va ser traslladat a l'hospital Germans Amejeiras, el més gran de Cuba, a la UCI va morir sota tractament antibiòtic, ventilació mecànica, diàlisi artificial i suport vital avançat. La seva pròpia família va agrair l'atenció mèdica tal com s'aprecia en gravacions difoses en diversos mitjans. La mare va comparèixer davant les càmeres del NTV i va explicar que el seu fill sí que va tenir atenció mèdica especialitzada, i que van lluitar els metges cubans per salvar la seva vida afirmant que els metges li havien dit que "tenien preparat un ronyó per si de cas li fallava" reconeixent la dona que "van a lluitar fins al final però la situació era crítica". La metge María Esther Hernández va dir que es va explicar a Zapata "en tot moment les conseqüències de la seva decisió i el perill que estava provocant això per la seva vida, i ell es va mantenir en tot moment en la seva posició ". La facultatiu assegura que Zapata "va ser ben seguit i tractat amb productes d'última generació ". En les múltiples

visites que la família de Zapata li va realitzar, principalment la seva mare, hi va haver" una relació cordial i amable i cooperativa amb els metges ".

La televisió va assenyalar que "exceptuant els seus familiars i els metges, cap dels seus afins en les activitats polítiques contra el Govern de Cuba va ser als hospitals a demanar-li que abandonés la vaga, ningú li va dir que desistís perquè perillava la seva vida".

6. La declaració de Malta de l'associació Mèdica Mundial sobre les Persones en Vaga de Fam de 1991 estableix en l'article 19 que és ètic permetre que una persona en vaga de fam mori en dignitat, en lloc de sotmetre-la a repetides intervencions contra la seva voluntat. I també que el metge pot considerar, si es justifica, no seguir les instruccions que rebutgen el tractament perquè, per exemple, es pensa que el rebuig va ser expressat sota pressió. A l'article 20 s'estableix que l'alimentació artificial pot ser acceptable si les persones incompetents no han deixat instruccions anticipades sense pressió que la rebutgin. Considerem per tot això que Orlando Zapata va ser tractat, abans de morir, acuradament des del punt de vista clínic així com des del punt de vista mèdic legal.

7. Segons l'últim informe de la pròpia Amnistia Internacional, Cuba és el país que menys viola els drets humans en comparació a tota Amèrica Llatina i el Carib, ja que no es recullen tortures, ni desaparicions, ni assassinats extrajudicials, ni desplaçaments forçosos per l'exèrcit de milers de persones.

Però si Zapata Tamayo va ser empresonat per les seves idees. Per què no està presa la seva mare?, Que acusa a crits el Govern de Cuba d'assassí. Per què no estan preses les Dames de blanc, o Oswaldo Payá o Elizardo Sánchez "el Camaján"? Que es manifesten reiteradament a Cuba contra el Govern i intervenen lliurement en mitjans internacionals, que van recollir 10.000 signatures per canviar la Constitució cubana i les van presentar lliurement davant les càmeres internacionals?, no diuen els mitjans que s' empresona tot el que pensa diferent? No es parla de tancament informatiu de Cuba? Com apareixen a les poques hores notícies en totes les agències occidentals? Com publica lliurement Yoani Sánchez cada dia? No estava prohibit internet a Cuba? Gemma Nierga va entrevistar recentment a Guillermo Fariñas en el programa de la Ventana de la cadena Ser. Massa preguntes per una altra història.

En la història de la Revolució mai s'ha torturat a un presoner. No hi ha hagut un sol desaparegut. No hi ha hagut una sola execució extrajudicial. Cuba té una democràcia pròpia, imperfecta, sí, però molt més participativa i legítima que la que alguns pretenen imposar.

A Cuba, segons AI, hi ha 53 "presoners de consciència", (tot i que reconegui, contradictòriament, que cometen delictes contra la Constitució i l'ordenament jurídic cubà, avalats per un referendun referendat pel 95 % de la població ).

A Cuba ningú es mor de fam, ningú viu en la indigència i, per descomptat, cap nen està privat d'accés a aigua potable. A Cuba les seves FAR tenen un dels pressupostos més baixos d'Amèrica Llatina i el Carib. Els grans narcos, i els seus col·laboradors necessaris, a Cuba, són fortament penats. A Cuba cap terratinent, ni cap multinacional, monopolitzen res de res, ni al camp ni a la ciutat. A Cuba tampoc hi ha tropes estrangeres que imposin la seva voluntat al seu Govern sobirà, ni es liquida a periodistes, sindicalistes o opositors any rere any.

Cuba té el millor sistema de protecció de la vida humana davant de catàstrofes naturals com es demostra cada vegada que un huracà travessa la regió. Podem comparar el que va passar a Cuba i el que va passar a Nova Orleans.

I tot això enmig d'un bloqueig assassí per part dels EUA contra l'Illa.

Com deia Bertolt Brecht, temps difícils aquests, en els quals cal recordar constantment el que és obvi, a Cuba, Pàtria és humanitat.

Cuba, és curiosament una de les poques nacions en què TOTS els seus nens viuen, riuen, mengen, estudien, es curen i tenen un habitatge. En altres latituds, molt properes a Cuba, on els seus nens moren, ploren, passen gana, són analfabets, moren per simples diarrees o viuen al carrer, alguns "demòcrates de tota la vida" i "defensors dels drets humans" per la gràcia de Déu, no veuen "violacions" de drets. De fet per no veure, no volen ni veure éssers humans.

Cuba manté a més de 70 mil metges i mestres dedicats a ajuda humanitària en més de 90 països, tal com sona. Mentre altres països envien soldats a l'Afganistan, Cuba envia metges a Pakistan, per posar un sol exemple. Els primers metges en arribar a Haití van ser els cubans, que es van sumar als que ja estaven a l'illa molt abans del terratrèmol ajudant desinteressadament al poble haitià.

Cuba matricula cada any en les seves universitats a 1.500 alumnes internacionals, inclosos nord-americans que no podrien estudiar a sistemes educatius en els quals els més pobres no tenen lloc.

Cuba opera en els seus hospitals a milers de malalts que no tenen recursos per a ser operats en els seus països d'origen.

Pel que fa a la seva forma d'organització política.

Si com deia Lincoln "Democràcia és el govern del poble, pel poble i per al poble".

Aquesta democràcia, fundada en el dret inalienable de tots els ciutadans amb dret a vot, segons la Constitució i la Llei Electoral del 29 d'octubre de 1992, permet elegir els seus representants, per governar en nom dels electors davant els quals rendeixen compte periòdicament i pels quals poden ser revocats en qualsevol moment si hagués raó. Perquè "a Cuba el que mana és el poble".

Els veïns a cada barri o comunitat proposen, segons la seva sobirana voluntat, als seus candidats a delegats, aquests són seleccionats en assemblees públiques de veïns en barris i zones rurals, sent el seu prestigi davant la comunitat, els seus mèrits, virtuts i capacitats els que compten, i és l'assemblea de veïns, la massa, el poble, els que decideixen la seva nominació, sigui el proposat militant o no, home o dona, negre o blanc, jove o vell, creient o no, obrer o reconegut intel·lectual.

La votació és a mà alçada -com està passant ara en les assemblees de nominació del 24 de febrer al 24 de març per a l'elecció el proper 25 d'abril de 15 093 delegats del poble a les Assemblees Municipals del Poder Popular-, aquesta elecció de delegats es realitza cada dos anys i mig, per vot directe i secret en urnes, competint en cada circumscripció des d'un mínim de dos candidats fins a un màxim de vuit, els quals es donen a conèixer mitjançant biografies col·locades en llocs públics.

En el cas de que en algunes circumscripcions els candidats no obtinguin més del 50 per cent dels vots emesos vàlids, es preveu una segona volta.

El Partit Comunista no participa en les eleccions i els aspirants no han de ser necessàriament afiliats a aquesta organització.

Cada cinc anys, s'escullen també, amb votació secreta, els delegats provincials i diputats a l'Assemblea Nacional del Poder Popular, òrgan de poder suprem de l'Estat. Aquestes nominacions es caracteritzen per la massivitat, la qualitat en el seu desenvolupament i les propostes valorades i votades pels electors participants.

Del compliment d'aquests processos, d'acord amb la llei, són responsables les comissions electorals -des de la circumscripció fins a la nació-, integrades per representants de les organitzacions de massa.

Qualsevol ciutadà amb els requisits que estableix la Llei Electoral pot ser proposat. En aquestes eleccions, a diferència d'altres, no es confronten en les urnes, fortunes, interessos empresarials ni professionals de la política, no competeixen partits per les prebendes que aconseguixen amb el poder, no s'amaguen a la ciutadania les llistes d'electors, ni cal pagar per estar-hi inclòs, no custodien les escoles els militars, sinó els pioners (escolars), no es segresten urnes, ni els vots es compten d'amagat.

Amb tot, aquesta democràcia no és perfecta. Cuba té, sens dubte, molt a millorar i un llarg camí que recórrer per enfortir encara més les vies democràtiques i participatives. Ara bé, les solucions als seus problemes han de partir dels qui resideixen i treballen a l'illa. No volem caure en la demagògia com a recurs fàcil, però encara avui a Cuba la seva població enfronta el seu futur amb més dignitat que la que poden fer-ho els països del seu entorn. La forma de govern de Cuba s'ha convertit en l'enemic mundial número u i tot val en una campanya de criminalització i desprestigi.

Segons reflexiona l'escriptor uruguaià, Eduardo Galeano "Ni infern, ni Paradís: la Revolució, obra d'aquest món, està bruta de fang humà, i justament per això, i amb tot i això, segueix sent contagiosa". Potser per això la revolució de Cuba és, perseguida, castigada, sancionada i desqualificada.